

Vn có em bên đi...

Tác Giả: Hoàng Thanh/Vin Đông
Chúa Nhật, 20 Tháng 3 Năm 2011 03:29

Một câu chuyện tình có thật rất cảm động

Linh, Huy, và bé Tina và gia đình – một nhà tài liệu gia đình

Huy đi p. Không phải tôi khen, mà nhiều anh bỏ o th. Huy đi m mà. Không phải tôi nói nh, mà vì nàng là gái một con. Huy đi đ th ng. Không phải tôi cho là v y, mà do giọng nói nàng đi chút gì đó nét h nhiên...

Linh có duyên. Không phải tôi khen, mà nhiều cô bỏ o th. Linh phong đ. Không phải tôi nói nh, mà vì chàng mang dáng d p c a một công t đi gia. Linh thông minh. Không phải tôi cho là v y, mà do ki n th c v nhiều u lĩnh v c qua cách nói chuyện c a anh...

Đôi bạn trẻ gặp nhau. Tình yêu chớp cánh. Hôn lễ th t m cúng v i h hàng hai h. Ai cũng khen “C y nh đi gia l y hoa h u chân dài”. V i hai trái tim, h n m tay nhau b t đ u xây lâu dài tình ái...

Nàng t p lái, chàng qu o của

Huy đi ch p m t k : “Năm năm tr c, em qua Cali v i ba m. Ai cũng khuyên m t trong nh ng vi c đ u tiên phải làm khi đ t chân đ n M là phải đi h c lái xe. Có ng i gi i thi u, em ghi tên h c v n phòng c a anh Linh. Em nhất l m, nên t p lái xe mà c run tay hoài, nh t là nh ng lúc qu o của. Anh Linh la em hoài đó ch. Nào là lúc qu o của, em phải th này, th n. V y mà...” - Huy đi c i tình ngh ch – “nh ‘qu o’ hay quá nên ‘của em dính’ h i nào h ng bi t n a”.

Huy n và Linh đ p đôi trong ngày c i – nh tài li u gia đình

Huy n ti p: “Chúng em nghèo nh ng h nh phúc l m, nh t là sau khi bé Ti n ra đìi. Th i gian đó công vi c v n phòng anh Linh khá l m, ng i h c lái xe khá đ ng, công vi c làm không k p. Còn em thì làm nail, ki m cũng khá nhi u ti n. T i em mua chi c xe h i m i toanh, anh Linh b o em ch nh lái m t vòng Bolsa l y le cho vui. nh còn nói: ‘Qu o cua mà không xong là anh ch m r t đó nhe’”.

H nh phúc t ng ch ng nh m i m i..

Có ai h c đ c ch Ng ...

“Ngày hôm y, em nh m i” - gi ng Huy n tr m h n xu ng. “G i con cho Má, hai v ch ng kéo nhau ra Mile Square Park c m tr i. T đ ng n i h ng, em thách anh Linh ch y đua. nh ch p em ch y tr c. Em c m đ u ch y th c m ng, v y mà ch a gì đã nghe ti ng nh r t k p sau l ng, và r i b ng đ ng, em nghe m t ti ng ‘r m’. Anh Linh v t qua m t em, thì chúi c n m sóng soài trên bãi c . Em t nh queo, vì em bi t tính nh hay làm b đ bà xã n n . Nh ng th y nh n m h i lâu, và hình nh có ti ng rên. Em b c t i nói to: ‘Đ y đi ông, làm b ho ài’. B ng đ ng anh Linh th u th ào: ‘Kêu c p c u! Anh gãy c r i, đau quá’. Em ho ng h n b m 911, và lát sau chúng em có m t t i b nh vi n...”.

M t quy t đ nh - m t cu c đ i

“Má và em ch đ i trong th p th m lo âu. Bác sĩ b c ra và cho bi t là ‘B nh nhân b gãy hai x ng c t s ng n i c , c n ph i m , n u không s ch t’. Em lo l m, nên ký gi y đ ng ý m . C hai gia đình em và nh ch bi t ng i ngoài, khóc và c u nguy n. Ca m không thành công. Bác sĩ b o: ‘B nh nhân s b li t c toàn thân vĩnh vi n’. Em nghe nh đ t tr i s p đ . Em khóc không thành ti ng. T i sao ông Tr i l i b t công đ n v y?

H chuy n anh qua khu v t lý tr li u. Ngày nào em cũng c nh anh, v a diu t p cho anh đi, tìm chuy n nói cho anh vui, v a ráng nu t ng c n c m t vào trong. H giây phút nào m t mình là em khóc, và c u nguy n. H n m t năm thì n i y g i em lên, b o em ph i ch n m t

Vấn có em bên đời...

Tác Giả: Hoàng Thanh/Vấn Đông
Chúa Nhật, 20 Tháng 3 Năm 2011 03:29

---

trong hai quy định đó: ‘Mất là đưa anh Linh vào viện dưỡng bệnh (nursing home), hai là đem về nhà, vì chính phủ không chi trả cho các trường hợp không còn hy vọng nữa’. Nhìn vào đôi mắt anh buồn vui, không hẳn, vô vọng, nên em đã không ngần ngại mà chọn ngay giải pháp hai, vì ‘Mất ngày, mất buổi cũng là tình nghĩa vợ chồng’.

Đưa ra thỏi vàng, gian nan thổi tắt

“Khỏi làm chuyện gì” - Huy nói. “Anh Linh không thể làm được một việc gì, dù như nhốt nhốt, như là thả lỏng, hay đi tiêu tiểu. Cả hai việc đó là em phải xoay ngoảnh anh ấy, nếu không thì sẽ bị hãm và loét loét. Tôi mua áo, gối đỡ, hút cứt, thay tã, cũng chẳng mất mình em. Chẳng nhìn xem” - Huy nói giọng cao cho tôi xem bắp tay với “con chuột” mà các thanh niên thông minh hào hùng ngẩng đầu khoe, và nói: “Trước kia anh Linh nặng 225 pound, vậy mà sau tai nạn thì sụt ký kinh khủng, nay chỉ còn 170 pound, mà em phải lăn qua lăn lại như vậy 10 lần mỗi ngày, rồi còn đứng lên, nằm xuống, nên bây giờ tay em thành cục sỏi rồi”. Huy nhìn cười buồn...
Linh chợt kêu gọi đưa. Huy nhìn tôi gật đầu cây cối đứng chôn chôn cho chôn. Linh cứ luôn miên man báo: “Em nằm mơ nhấc lên, mơ nhấc a, ngấc quá. Em cào bên phải nè, rồi sau ót...”. Huy làm theo như cái máy. Vợ làm cô vợ a k: “Cả hai ngày là em phải gối đỡ và tắm rửa cho anh. Chẳng nghĩ xem làm sao có thể xoay trả mà thôi?”. Tôi lắc đầu chôn thua. Huy chỉ tôi xem một đống củi ngoài sân, trông tựa tựa như chiếc cùn cùn. Huy thì nói: “Em phải câu nhấc giở ngo qua ghế ngo”. Tôi thốt mồm: “Sao Huy nói sao làm nói?”. Huy ngẩng thích: “Em xoay ngo ngo nhấc đưa lên, phải lên ngo ngo nhấc cái áo đỡ cứt này”. Huy đưa tôi xem chiếc áo chôn chôn nhấc nhấc đây, “xong móc một đống củi vào chôn đây, rồi bấm cái thanh sắt này, thì cùn cùn sẽ kéo nhấc lên cao, rồi sau đó em thổi tay thổi thổi cùn cùn như nhấc xuống ghế ngo”.

Linh thì nói: “Lần đầu tiên khi bắt câu như vậy, em khóc nước mắt. Vợ buồn, vợ tội, vợ nhấc, cái cảm giác như mình là một con thú khiến em chôn muôn đống chôn mà thôi. Em ráng cùn chôn môi mà nhấc một đầu cùn đống lăn dài. Là ngo ngo, ai cũng ráng bám víu đỡ mà sống, dù cùn cùn có bắt nhấc đống đầu. Chẳng riêng em, thì em li cùn mong đống chôn”.

Cái đau cùn bệnh nhân

Huy đang nói thì bỗng dưng tay chân Linh co giật liên hồi. Tôi hoảng sợ, vì lần đầu tiên nhìn thấy, như ng Huy bình tĩnh bước tới với tay chôn, như muôn truy thêm can đống cho anh đang trong cùn đau đống. Linh chợt thì nói: “Đau lắm. Mất ngày tay chân giật như vậy không biết bao nhiêu lần, em không sao làm chôn đống. Bớt đi!”. Linh thổi dài tuyt vọng: “Nhieu lúc em chôn cùn mình đống chôn cho xong...”.

Huy n l i ti p: “Sáng nào em cũng ph i nhét vô h u môn nh m t viên thu c đ giúp làm m m phân. R i ch ng vài ti ng đ ng h sau thì th t ngón tay tr vào, ngoáy vài vòng cho phân m m đ u, r i móc ra đ em đ . Hôi thúi m y em cũng ch u. Mà ch a h t đầu, nh không đi ti u đ c, nên m t ngày ch ng hai, ba l n, em ph i dùng que th t giúp nh”. Th y tôi có v không hi u, Huy n đ a tôi xem m t b d ng c đ c bi t. Cô gi ng gi i: “Em l y cái ng này nè” - Huy n gi lên m t ng dài r ng nh cây hút (sinh t) v y, “đâm vô đ u b ph n sinh đ c, đ y t t cho đ n khi nào ng đ ng b ng đá, khi đó em n thêm n a thì n c ti u x t ra theo đ ng ng, vô túi nylon này, em gói l i mang đi đ ”. Linh ti p l i v : “Đau kinh kh ng, m i l n ph i đi ti u, đi tiêu là c c hình v i em. Tù nhân có b tra t n cũng đ n v y là cùng. L n nào em cũng c n răng ch u tr n, mà ngày ba b n c nh v y, ch u không n i n a, kh l m”.

N i kh c a ng i chăm sóc

Huy n nói: “Mà ch a ph i h t đầu, có nh ng lúc c th anh Linh l i t đ i ti n m t mình, không sao bi t tr c đ c. Ban ngày nh mang tã, t i l nh thì m c qu n. Có lúc nh đang n m b ng đ ng c t x t ra t t tèm nh p h t qu n, dính c lên gi ng. Th i gian đ u em còn cho nh m c qu n, m i l n v y là em quăng luôn cái qu n, nh ng r i ti n đầu mà mua qu n xoành xo ch, nên em đành ph i mang qu n ra gi t tay, r i ph i lên cho mau khô. T i thân l m, c gi t qu n là em nh Má, c đ i em ch a m t l n gi t đ cho Má, bây gi thì m i ngày gi t qu n c t cho ch ng, v y mà không dám than, không dám khóc, s nh bu n. Nghĩ l i mà th ng Má em. Bà c an i, đ ng viên em. Ch a bao gi Má b o em b cu c. Má hay nói: ‘Đã là v ch ng, s ng kh có nhau, còn n c còn tát, hai con đ ng tuy t v ng’”.

R i Huy n khóc: “Năm ngoái Má em m t vì b nh ung th . Tr c khi ra đi, Má n m tay em cắn đ n, ‘Má đi tr c nhe hai con. Con ráng mà lo cho th ng Linh . Má ra đi vì cắn b nh nan y, nh ng v n còn s ng h n nó, thôi v ch ng con l i ráng đùm b c l n nhau’. Ch có Má là ng i hi u n i kh c a em nh t”.

Huy n l i nói: “G n b n năm nay, ch a đêm nào em ng đ c m t gi c đ y. C hai, ba ti ng là th c đ y, ch y qua phòng xoay ng i nh. Có lúc m t quá, em ng vùi, không nghe ti ng nh gi em qua vì đau quá. Ch nhìn m t em nè, lúc nào cũng s ng húp, qu ng thâm, em ch s m t ngày nào đó thì s b mù luôn. Bao nhiêu ngày tháng nuôi ch ng, là b y nhiều đêm n c m t chung tình em r i”.

Nguy n c u

Huy n ch tôi xem t gi y “C m t công đ c” treo trên t ng, và nói: “T i em đâu giàu có gì, v y mà h có ai v Vi t Nam là em ráng đ n h t ti n đang có nh h đ em v cúng chùa. Mà em ghi tên nh không hà, mong nh đ c ph c mà mau h t kh . Nhi u lúc ch cúng đ ng có 1, 2 đ ng, em cũng kh n c u có phép l nào giúp ch ng b t kh , ch nhìn nh đau đ n m i ngày, em không ch u n i n a. Đã h n ba năm r i, nhi u lúc kh quá em mu n quãng b h t m i th , t t cho xong, nh ng nhìn bé Ti n l i th ng. G n b n tu i, nó nào đ c đ n tr ng, c quanh qu n nh vì n u đi h c thì ai ch đi ai đón v , em ph i túc tr c bên ch ng 24 trên 24. Ai cũng b o đó là nghi p c a em và c a nh, chính vì v y mà nghèo đối cách m y t i em cũng ráng giúp làm t thi n ch mong mau h t nghi p. Ai ch gì t i em cũng làm, t ng kinh Đ c S , Chú Đ i Bi, ni m Ph t. Nh ng gi thì...”.

Huy n im l ng. Ch ng m t phút sau, cô nói ti p v i gi ng y u t h n đi: “M i m t, tuy t v ng và ch mu n buông xuôi. Đúng th t đ i là b kh ...”.

Kinh nghi m chia s

Linh lên ti ng nh v giúp tr mình, r i sau đó anh b o Huy n đ dùm lên đ anh d a l ng vào thành gi ng. Anh ng i đó, trân trân nhìn lên t ng, không nói m t ti ng. Tôi đ n bên Linh , b t chuy n: “N m th này h n ba năm r i, ch c Linh có nhi u th i gian ng m nghĩ v m i chuy n, Linh có th chia s chút đ c không?”. Linh nh ch mi ng khó nh c: “Bu n, kh , nh c, u t, h n... trăm ngàn c m xúc khác nhau. Ba năm, đ dài ph i không ch ? Nh ng v n còn quá ng n v i c cu c đ i b i li t còn đ đ ng tr c m t. Gi thì h t r i, không có c m xúc, cũng ch ng phi n trách gì. Ch ch p nh n, v y thôi...”. Tôi im l ng. Linh ti p: “Em cũng mu n nói vài đ u nh th này: Em tuy li t c toàn thân nh ng đ u em r t t nh táo. Em xem tivi đ gi t th i gian, nên em bi t là kinh t đang xu ng đ c th m. Nh ng t t c nh ng ai đang m t vi c, m t nhà, khai phá s n..., k c nh ng ai t ng b stroke và n u ch ng may b bán thân b t to i, h y b o h đ n g p em, đ h hi u ra r ng h v n còn may m n h n em nhi u l m. Đã r t nhi u l n em có ý nghĩ t t , nh ng không sao th c hi n n i vì tay chân mình không t c đ ng gì c thì còn làm gì đ c. Em c gì có ai đó giúp dùm cho em ch t đi, thì em s mang n h . Có nh ng bu i sáng, m m t ra em đã khóc, ch vì t i sao mình l i ti p t c s ng, t i sao ông tr i không th ng mà cho em ng m t gi c ngàn thu. Khi tai n n x y ra, em m i h n ba m i, còn sung s c l m. Em ch i tennis, s c voi ăn no qu y m nh, nên em r t y v s c kh e. Nhi u năm tr c em nh n th y mình hay b ch ng h t h i, h mà làm gì h i n ng hay quá s c là ph i th h n h n, có lúc ph i ng ng h n l i đ th , nh ng em c cho là không sao đâu, nên không bao gi có ý đi khám bác sĩ. Hôm đó Mile Square Park ch y đua v i Huy n, khi c v t qua v , em b h t h i, nh ng không l ch u thua mà ng ng l i sao. Th là em c ráng ch y v t qua m t Huy n. V a x t qua thì em không th đ c n a, tr i đ t t i s m, em té chúi nh i đ m đ u xu ng bãi c , ch k p nghe ti ng ‘r c’. Ch ng lát sau m m t ra thì th y đau nh c nh i t ch ót đi xu ng đ c theo c t s ng r i đ n c bàn chân, không sao nhúc nhích gì đ c n a. Em

Vấn có em bên đ...i...

Tác Giả: Hoàng Thanh/Vi n Đông
Chúa Nhật, 20 Tháng 3 Năm 2011 03:29

Ú kêu Huy n g i c p c u. Gi nh i h i h n l m thì đã mu n quá r i..”.

N i lòng bi t t cùng ai?

Gi ng Linh b ng d ng ngh n i: “Ch h i thì cho em nói. Có l i em nói ra đây cũng không ai thèm đ ý. Em t c và bu n l m...”. “Chuy n gì v y Linh?”. Tôi nh nh h i.

“Khi đ c ch vào b nh vi n c p c u, em g n nh b li t c ng i , k t c tr xu ng r i, vì không sao c đ ng đ c gì h t c , nh ng ch tr cái đ u. Lúc đó em v n còn t nh táo. Em h i bác sĩ v b nh tr ng mình. ng b o: ‘C u c n m g p. N u không m c u ch c ch n ch t, còn m thì hy v ng s ng’. H i ch , n u ch là em thì ch ch n cái nào?”. Tôi đáp ngay: “Dĩ nhiên là ch n m đ đ c s ng”.

Huy n xen v: “Sao anh c nói hoài chuy n này v y? Thôi ch đ ng nghe n a...”. Tôi v a th c m c v a tò mò: “Chuy n gì v y Huy n? Đ Linh nói h t đi đã”.

T đ ng Huy n quay sang ch ng: “Anh à, hôm đó bác sĩ có cho em và Má bi t v hi n tr ng c a anh, và em đã quy t đ nh, ch đầu ph i bác sĩ quy t đ nh cho anh đầu mà anh c nói hoài...”. Linh v n l i v: “Th bác sĩ nói v i em và Má sao đầu, em nh c l i cho anh nghe đi”.

Huy n nói rõ t ng câu: “Bác sĩ b o em v i Má là anh b gây x ng c C4 và C5, c n ph i m g p, n u không thì anh ch t, n u m thì xác su t 80 hay 90% s c u đ c anh”. Linh la lên: “Đó đó, ch nghe rõ ch a? Nói chuy n v i m t cô gái tr trìn đ trung h c nh v em và m t bà già nh Má, mà bác sĩ nói C4, C5 thì ai hi u là gì? T i sao không gi i thích cho rõ ràng là C4, C5 n m đ đầu trên c t s ng t c tr xu ng, và hai đ t x ng này có vai trò quan tr ng nh th nào? R i t i sao l i ch nh n m nh ch ‘M thì s ng 80, 90%, còn không m thì ch c ch n là ch t’? Bác sĩ l ra ph i nói cho b nh nhân và gia đìn hi u rõ là ‘N u ca m không thành công, thì ng i b nh s b nh th nào? Tàn t t ra sao và m c đ tàn t t nh th nào, kéo dài bao lâu?’. N u bi t tr c là m không thành công mà ph i s ng d ch t đ nh th này thì em đã ch n đ c ch t lúc đó r i. Còn n u nh vì ham s ng mà em ch n m thì đ u có b tàn ph em cũng ch u, vì đó là quy t đ nh c a mình, còn đ ng này, c nói v y mà h i c đ i em, thì ai ch u kh dùm cho em?”.

Tôi nhìn Linh , đôi m t anh v a đau xót pha l n chút trách h n. Huy n nói v i vàng, có l đ gi m b t ph n nào không khí không vui: “Thôi mà anh, bác sĩ cũng đã h t lòng m giúp cho anh r i, sao anh c trách hoài v y?”. Linh ng t l i v: “Giúp?”. Quay qua tôi, Linh nh gi ng: “Mà thôi, nói ra đ c v i ch thì em cũng c m th y nh nh m ph n nào r i...”.

Nói xong, Linh th h t ra r i quay m t vô vách. Huy n l t đ t kéo tôi qua phòng bên: “Qua đây ch i ch , có chuy n đó mà nh c m c nói hoài. Đây là phòng em v i bé Ti n nè”. Tôi nhìn gian phòng nh c a hai m con, đ đ c v t lung tung. Huy n gi l : “Th ng nhóc phá l m, có m t mình bu n nên nó c đòi M ch i chung, mà em làm gì có th i gian. Phòng này em cũng không có gi d n đ p n a, c ngày c qu n qu t, t i đ n đ t l ng xu ng là ng ngay vì đ quá, nh ng hai, ba ti ng sau là em l i d y, quen r i, ch y qua xoay ng i cho nh”.

Ki p h ng nhan

Tôi đ ng t n ng n nhìn vài b c nh ch p lúc Huy n còn đi h c, treo trên t ng, g ng m t r t có nét v i n c i th t t i, c nh m t ng i m u. Tôi h i: “Có ai nói v i Huy n là Huy n đ p không?”. Cô b n l n: “Sao ch nói gi ng m y đ a b n em quá v y? H i x a đi h c, các b n c khen em hoài đó ch ”. Huy n có v m c c . “Ai cũng ch c em là ng i m u chân dài. T i nó còn xúi em đ thi n a. Mà em không dám, t i mình đâu bi t khéo ăn nói đ tr l i các câu h i đầu mà thi”. Tôi c i: “Ch c n cái tâm mình là đ c r i, Huy n đ p c n t l n ng i, đó là đ i u r t quý”. Gi ng Huy n b ng đ ng t l : “Em còn nh , lúc Vi t Nam , dì em hay nói, ‘Con gái mà x u quá cũng kh , nh ng đ p cũng ch a h n là s ng’. Còn Má em thì lo l m, bà c nói, ‘H ng nhan th ng b c ph n, đ p ch a h n là h nh phúc đầu con’. R i m t Huy n n n t: “Ch c ch bi t truy n Ki u ch h ? N u gi mà cho em đ c ch n, em s ch n là Thúy Vân, v y mà đ i đ kh ...”.

Tôi h i: “Có bao gi Huy n nghĩ đ n vi c m n m t ng i ph lo cho Linh không?”. “Có ch ”, Huy n th dài. “Nh ng ti n tr c p c a chính ph quá ít i, n u em ti p t c làm nail thì khá gi h n nhi u. Đ ng này em nhà lo cho ch ng, s ti n đó mà dùng h t đ m n ng i cũng không ai ch u làm, vì c c quá. Nói th t, có nhi u đêm quá m i m t, em n m khóc m t mình, và cũng đã h n m t l n em nghĩ đ n vi c g i anh Linh vào nursing home, nh ng...”. Huy n b l ng câu nói...

“Nh ng sao h Huy n?”. Tôi h i.

“Ch có nghe bài nh c này bao gi ch a?”. Th là Huy n ca nho nh :

“... V n th y bên đìi còn có em
T m lòng em nh lá kia còn xanh
R ng i hãy gi cho b n nhé
Nh ng cánh hoa phai quá không đành...”

Khi x a em r t thích bài này. Gi m i l n hát, em l i th m vô cùng t ng câu ch , nh t là: ‘Nh ng đóa hoa phai quá không đành’. Đã là v ch ng, nên ‘phai quá không đành’, ch i ...”.

V n ch là m c

“Em i!”.

Ti ng Linh g i. Hai chúng tôi ch y sang. “Cho anh mi ng n c, khát quá!”. Huy n mang ly n c cam, đ a t n mi ng và c m nghiêng cái ly cho ch ng u ng.

Tôi h i: “Hai em có mong c gì không? Có b t m n gì v i cu c s ng hi n t i?”. Huy n nh gi ng: “Nhi u ng i nói em ngu, có ng i l i khen em là ph n Vi t Nam tuy t v i, nh ng em

Vấn có em bên đời...

Tác Giả: Hoàng Thanh/Vấn Đông
Chúa Nhật, 20 Tháng 3 Năm 2011 03:29

---

không màng đời nhàn nhàn danh tiếng đó. Thốt lòng, em lo cho chuyện chị vì chị 'nghĩa'. Nhưng cũng không biết mình sẽ gánh nặng trong bao lâu nữa. Chị nhìn hình em ngày xưa với em bây giờ, có phải là khác xa nhau quá? Tóc em đã có nhều sợi bạc, hai mắt quầng thâm, chị ngó nghiêng nhìn chị. Mũi mũi mắt mắt chị ơi, vì đau ốm và mắt mệt mỏi kinh niên. Bé Tiển còn phải đi học, em sẽ phải đi đón cháu. Đời mẹ lúc nào đó mà sức em có hạn, thì em cũng phải buông xuôi thôi. Khi rời khỏi khu vực lý trí liên lạc, nhân viên trong đó có gì thì em chỉ cần gì cần gì để dành cho những bộn nhàn nhàn anh Linh vậy. Mình vẫn trong số những gì gì, chị hai hay ba tiếng thì gì gì ngẩng đầu lên, xoay sang trái, rồi sang phải, trong mắt thì mờ mà bộn nhàn nhàn và ngó nghiêng chăm sóc không cần phải làm gì cả. Nhều lúc em đau ốm quá, xoay bộn nhàn nhàn, nên em có hạn thăm thì để chị biết là cái gì gì này giá trị ba chục ngàn Mỹ kim, thì là thì em không bao giờ dám mua nghĩ thì nữa, bởi vì chị cần xe hơi mới mà em lúc này, sau khi anh Linh bộn nhàn nhàn mẹ thì bộn nhàn nhàn kéo luôn rồi, thì đâu mà trả”.

Huyền kể: “Thì em chị còn nhều c còn tất. Tiền dành dụm để c bao nhiêu, đem ra thì hết. Chăm chú, bộn nhàn nhàn, trả bộn nhàn nhàn, gặp bác sĩ chữa hình, uống thuốc nam, thuốc bắc, ai chi gì cũng làm theo. Vậy mà sức khỏe thì bộn nhàn nhàn. Cái nghèo chị đeo đuổi mãi. Gì thì chính phải gì gì báo là sức khỏe thì bộn nhàn nhàn, em không biết phải tính sao, thôi thì chị để trả”.

Linh cười buồn bã: “Phải em, em chị hạn vì đã không làm để c hết nhàn nhàn đi u mình mong mua. Tuổi ba mươi lúc này, em có nhều m c c m. Trong mắt em, cuộc đời là mắt con để ng phẫn ng phẫn ánh nhàn nhàn. Hạn ba năm nh m mắt chị, ng m nghĩ m m thì m thía hai chị ‘Vô th c ng’”.

“Bên bè, gia đình có đời thăm Linh thế c không?”

“Lúc đời cũng có mắt c c đời thăm, gì thì chị c còn ai. Ngó nghiêng nào cũng bộn nhàn nhàn, em hạn. Chị còn m y thế c homeless ngày xưa em giúp thì nó, nên thì nó thế nh thế c ghé thăm, nói chuyện này nh cho em đời buồn. Chị biết đó, nh c đời này b c thì không có, chị có đời đời gian và t m lòng...”.

Với gì đời đời, Linh b c: “Em cũng đã xin ghi tên vô danh sách các bộn nhàn nhàn tình nguyện cho để c thế c nh c m mắt ph c ng pháp c y ghép tế bào gốc (stem cell) mà công ty Gerone đang nghiên cứu, với hy vọng có thể tạo ra các tế bào mới để thay thế các tế bào nh c c x c ng s c đã gãy. Em đã kh n thì xin để c làm ng c i thí nghiệm, bởi vì nh u thí nghiệm thành công, thì em còn hy vọng s c, dù nh b c là rất mong manh, còn nh u thì b c, thì em để c c c. Với em, bây giờ, để c c c là mắt hạn nh phúc mà em ao c...”.

“À, quên”. Linh tiếp. “Em đã quy t nh là sau khi chết, em tình nguyện cho phép bộn nhàn nhàn sống đời thì c nh c ng b ph n trên c thế c mình còn dùng để c, hạn thì nh c cho nh c ai đang c n. C đời em đã làm kh v c con, là gánh nh c cho xã hội, nên chị mong lúc ra đi là c hạn cho em để c đời đáp nh c công n đó”.

Huyền này gì loay hoay d c b c, cô bộn nhàn nhàn nóng lên và mức thế c ng mua ng đứt cho chị c, nói nh a đời nh c: “Hạn xưa Hàn M c T thế c oanh liệt thì bao nhiêu cô b, đời c c ng

Vợ n có em bên đ i...

Tác Giả: Hoàng Thanh/Vi n Đông
Chúa Nhật, 20 Tháng 3 Năm 2011 03:29

---

t t nguy n thì ch còn có m i m t M ng C m lo l ng. Ông này cũng v y, gi n m m t đ ng thì cũng ch m i M ng Huy n này lãnh h t. Thôi, c coi nh là mình có duyên có nghi p v i nhau. Anh t ng Chú Đ i Bi, em ni m Ph t, mong Quan Th Âm th ng giúp t i mình mau chuy n nghi p, thôi còn s ng thì mình ph i ráng hy v ng, nhe anh...”.

Th y Huy n vui, tôi nói: “Đ xem, bài vi t v hai em, mình l y t a đ là ‘Mãi có em bên đ i’, đ c hôn?”.

“Đ ng ch ”. Linh ng t ngang. “B ch ‘Mãi’ đi. Cu c đ i này không có gì là mãi mãi h t”.

“Anh này, sao mà k quá!”. Huy n nhăn m t nhìn ch ng, r i quay qua tôi: “Ch đ ng đ ý, nh gi khó tính l m”.

“Không sao”. Tôi đáp. “V y thôi ‘V n có em bên đ i’, đ c không Linh?”.

Linh c i. Tôi th y m y đ u ngón tay anh run run. Huy n hi u ý, đ chén cháo lên bàn, b c đ n n m l y bàn tay anh. Linh b o: “Thôi vô th ng đ n lúc nào thì c đ n. Nh ng gi phút này, đã h n ba năm, v n còn có em bên c nh, thì đ i v i anh đã là m t h nh phúc. Cám n em”.

Huy n nhìn Linh , nho n mi ng c i. Tôi th y ánh m t cô l p lánh ni m vui, dù ch là m t ni m vui nh , khi m i ngày s ng bên c nh m t n i đau l n trong lòng...

Đ c bi t sinh nh t Huy n trùng v i ngày L Tình Yêu, bài vi t này thân t ng Huy n - cô gái Vi t Nam đ p c ng i l n n t. Món quà nh , nh m t l i nh n nh , r ng hai em “hãy khoan, đ ng tuy t v ng”:

M i v t th ng lành m t n i vui
Hy v ng mong manh gi a khe bàn tay
Dù em kh khóc không thành t ng
V n trong anh n i đau dài..